

TRTE

Časopis Društva Kerini & Stritarji

Pomlad, po tvoji svetli zarji ...!

Tako, zima je mimo! Zavijajmo rokave. In gremo! Vsi že pripravljene in v nizkem startu.

No ja, kot bi se počasi prebujal iz težkega sna. Zunaj sneži, bližamo se uradnemu koledarskemu začetku pomladi, ptički zunaj že rjovijo osvajalne slagerje, če pomoliš nos skozi okno, pa vsaj minus 10 °C. Vse je belo. Že skoraj pol leta se spopadamo z botro Zimo.

Tudi Klodovika, sivi žako, je že večkrat milo zapela in zažvižgala nekaj uvodnih taktov iz pesmi Prišla bo pomlad ... Pa nič ne pomagaj!

Kaj pa, če vsi skupaj malo pretresemo Trte in potem sprožimo veržno reakcijo ter se mogoče res nekaj premakne? Nekdo vendar mora začeti! Seveda, saj vem, da sem to tokrat spet jaz, ker sem na vrsti za pisanje uvodnika in uvodniki ponavadi niso na koncu časopisa. Zato sem na prvi strani, kar je seveda privilegij in obenem odgovornost. Pa čeprav bi bili ostali prispevki na notranjih straneh Trt napisani še v lanskem letu. Andrej Kerin, naš predsednik, je najbrž že zavihal rokave in zdaj zdaj bosta tiho prihrumela na računalnik njegov poziv in vabilo na sestanek upravnega odbora društva, opremljena s celo vrsto priponek o tem, kaj vse moramo postoriti, kar bi že davno morali. Seveda je zato veliko boljše, da tale uvodnik pošljem že kakšen dan, dva prej. Več pa ne. Ker moram pravzaprav uvodnik vedno napisati na koncu, tik pred izidom Trt, čeprav je natiskan in objavljen na začetku, na prvi strani. Pravzaprav čudno. A vendar uvodnik povzame, da »barvo« in skuša čim bolj na kratko pripraviti bralce na vsebino, ki jih čaka na naslednjih straneh.

Zima je letos takšna, kakršna je bila nekoč. In to kar redno. Iz mladosti se skoraj ne spomnim zime, ki ne bi bila bela in ne bi nam otrokom privoščila zimskega veselja: sankanja, drsanja, smučanja, kepanja, postavljanja sneženih mož, gradnje iglujev in belih trdnjav. V zadnjem desetletju pa smo se že kar navadili na mile in kratke zime, tako da nas narava letos kar malo preseneča. Vremenoslovci pa nam tako ali tako obetajo viharje, tornade, orkanske vetrove, puščave, pa palme po alpskih dolinah in mi se v glavah zaradi toplogrednih plinov pripravljamo na velik zasuk proti tropom. In kupujemo klimatske naprave.

Kaj pa, če se napoveduje nova ledena doba? Če preneha teči Zalivski tok, smo v pičlih dveh letih malo bolj pomrznjeni, kot je bilo do zdaj v navadi v letošnji zimi.

Da se to ne bi zgodilo med nami, mora nekdo vedno sprožiti startni strel in počasi eden za drugim povzamemo, kot v zboru za solistom melodijo, mi v tem primeru energijo in sproži se plaz idej, predlogov in konkretnih akcij.

Smo že v novem desetletju. Društvo Kerini in Stritarji je dozorelo in pred nami so novi izzivi, novi časi za nove predloge, dejanja, zamisli in tudi konkretne akcije, nova kvaliteta, nadgradnja že začetega in narejenega. Kaj pa, če bi se lotili novega izziva, konkretne zamisli? Je to nadaljevanje in končno uresničenje predloga o našem skupnem muzeju ali vsaj spominski sobi? Ali pa mogoče nadaljevanje že začete zamisli o izkoriščanju zemeljske toplotne energije v okolici Podbočja?

Kakor koli že, pazljivo preberite naslednje strani, premislite in pridružite se nam v naših prizadevanjih. Dobrodošli so vsi novi predlogi in pa dobra volja za izpeljavo teh novosti, saj skupaj zmoremo skoraj vse!

Mogoče sem s temi vrsticami izpolnil svojo prvo spomladansko zadolžitev? ■

Vaš urednik, Peter Povh

VSEBINA

⊗ Deset let je za nami
Janez Banič

⊗ Prvo obhajilo
Majda Povh

⊗ Podoknica
Alenka Kerin

⊗ Vabilo na piknik 2006
Mirko Jančigaj

⊗ Ustvarjalni kotichek:
Pirhi
Daša Kerin Cerkovnik

⊗ Otroški kotichek:
Lisica
Petra Zajc

⊗ Za sladkosnede
Majda Povh

⊗ In memoriam stricu
Zvonku Kerinu
Darja Mandžuka

⊗ Predlog programa
društva Kerinov in
Stritarjev za leto 2006
Andrej Kerin

⊗ Prošnja
Vidka Sotler in Majda Cuzak

⊗ Kako sem izvedel,
da zna Janez Banič delati
vrbove pišuke
Andrej Kerin ml.

⊗ Na zadnji gumi
Urban Kerin

⊗ Priznanji Andreju Kerinu
Miha Kerin

Deset let je za nami

Naše Trte slavijo desetletnico. Poskušajmo se ob tem jubileju za trenutek ustaviti in pomisliti, kaj nam pomeni, kaj je za nas ta naš časopis, simbolično in čisto v skladu z rastjo Kerinov in Stritarjev krščen za Trte.

Občutek, ki me preveva ob pogledu na dve mapi, kjer imam shranjene vse številke, je blagodejen; na to svoje desetletno delo smo lahko ponosni. Naši potomci nam bodo čez desetkrat deset, torej čez sto let hvaležni za teh štirideset številčk Trt, ki smo jih napisali, natisnili in pustili zanamcem za izkaz našega dejanja in nehanja, za dokaz naše sposobnosti za življenje v širši družinski skupnosti, za dokument našega časa, za sliko in vzgled, ki ju nudimo naši mladini.

Smo zadovoljni? Smo. Pa še kako. Posrečilo se nam je nekaj, o čemer pred desetimi leti nismo imeli niti predstave niti prepričanja, da to zmoremo. Kakor koli se bodo Trte razvijale in kolikor dolgo že nam bodo rodile, njihovih prvih deset let je trdno vgrajenih v zavest Kerinov in Stritarjev in – kar je še dragocenejše – njihova vsebina ostaja neuničljiva. Ne vem sicer, koliko Kerinov in Stritarjev ima shranjene vse številke Trt, od 1. do 40., prepričan pa sem, da jih je dovolj, da lahko govorimo o neuničljivem zgodovinskem dokumentu. Poleg resnih, tudi študioznih zapisov je tu seveda veliko čenčanja, tako imenovane ga trača, ampak saj za to nam gre: da ohranimo svojo podobo zanamcem. Ti se bodo čez sto let morda prijemale za glavo in se spraševali: Ja, pa je bilo kaj takega mogoče? – O, bilo, bilo, naši dragi otroci, vnuki ... bodoči bližnji in daljni sorodniki, bilo je. Znali so živeti in se smejeti ti vaši predniki, vedeli so, da je življenje božji dar, ki ga ne kaže zapravljati kar tako, po nemarnem, temveč ga kaže s svojim delom polepsati in uživati.

To – iz dela narediti užitek in iz užitka črpati tisti napoj, ki daje duši in telesu moči za nove podvige – to je pravzaprav tista modrost, s katero premagujemo težave, ki jih je Vsemogočni napovedal Adamu in Evi, ko ju je izgnal iz raja, težave, ki so med mnogimi drugimi pestile tudi Goetheja, da je nekje potožil: "Vedno ti bo kaj manjkalo."

Res je, vedno nam nekaj manjka, ampak – porkaduš! – kaj se nam ni že nabralo nekaj izkušenj, ki nam lahko pomagajo prebresti prenekatero težavo? Ko sem že omenil Goetheja, zakaj bi ne citiral na tem mestu še Somerseta Maughama, ki pravi, da če je kje kaksna možnost, da si življenje olajša in polepša, potem je človek prekleti bedak, če je ne izkoristi. Te možnosti si zamišljamo vsak po svoje, seveda, ampak zaradi tega pa tudi je naše življenje tako pestro. Nekaj te pestrosti smo prenesli tudi v naše Trte. In pravijo, da je grozdje, ki je zraslo na njih, sladko, vino pa poživljajoče. Na zdravje in uspešno v novo desetletje! ■

Prve tri številke Trt

foto Andrej Kerin

Janez Banič

Prvo obhajilo

Še en spomin na »pomembne dogodke« v mojem dolgem življenju.

V eni od lanskih številčk naših Trt sem napisala spomin na svojo birmo in vse dogodke ob njej, zdaj pa bom opisala še spomin na prvo obhajilo, ki je bilo leto pred birmo. Seveda smo se pri verouku vneto pripravljali na ta dogodek in ga tudi nestrpnost pričakovali. Meni pravzaprav ni bilo jasno, kako bom »pojeda Jezusa«, ki je notri v hostiji, in kako bom hostijo pogoltnila, ne da bi jo pregrizla, na kar nas je opozoril katehet, ki nas je pripravljajal na ta svečani dogodek. Tudi sama spoved v spovednici mi je vzbujala strah, ker nisem bila prepričana, ali sem se res spomnila vseh grehov in jih povedala župniku. Če se nehote ne bi spomnila vseh, bi imela še večji greh in bi me potem Bog kaznoval (kako, pa mi ni bilo jasno).

No, seveda je med vse priprave na to slovesnost spadala tudi skrb za obleko (belo), kar sem pa že vse natančno napisala v lanskem sestavku o birmi. To pot se mi je pripetila samo ta nevšečnost, da mi je mama iz Zagreba prinesla lepe bele čevljičke, da je bila »toaleta« popolna. Ti pa so mi bili odločno premajhni. Seveda nisem mogla obuati česa drugega in tako sem odšepala na slovesnost s solznimi očmi. K sreči smo pri maši sedeli v prvih klopeh, da sem se malo oddahnila, vendar pa sem potem po vsem obredu in zelo dobrem zajtrku, ki so nam ga pripravile naše mame (saj veste, pred obhajilom se ni smelo ničesar pojesti, tudi čiste vode ne popiti), prišla domov in sezula čevlje: obe peti sem imela ožuljeni do krvi. To se je počasi pozdravilo, moj brat Jože pa je potem pripomnil, da je to gotovo bila kazen za kakšen zamolčan greh.

Majda s prijateljico hiti gledat sestro Uršo pri birmi

foto Justi, 30. 4. 1939

Da nisem imela samo jaz nesreče pri prvem obhajilu, moram pa povedati, da se tudi čez tri leta mlajši sestri Urši ni vse gladko izteklo. Zjutraj smo vsi zaspali, da smo se komaj uspeli obleči, in za Savo tekli po cesti v cerkev. Urša je ves čas stokala, da jo zebe, ker od Save mrzlo piha. Seveda smo jo tolažili, da se bo v cerkvi že segrela. Šele pri zajtrku se je ogrela, ko je popila toplo mleko, in potem ko smo prišli domov in se je Urša preoblekla, je mama ugotovila, da ji je pozabila obleči spodnje hlačke in jo je zato ves čas zeblo. Seveda, Jože je moral spet komentirati s svojimi »hudobnimi pripombami«, da je pa to najhujši greh, ki ga je Urša, ali pa mama, naredila in da bo morala pri naslednji spovedi to povedati župniku. ■

Majda Povh

Podoknica

Podoknica = »lirična pesem, peta navadno ponoči pod oknom; poslušati podoknico/zapeli so ji podoknico«

Podokničar = »redko: vasovalec; zbralo se je več podokničarjev«

Kot da bi v Slovarju slovenskega knjižnega jezika, ki sta ga izdala Slovenska akademija znanosti in umetnosti in njen Inštitut za slovenski jezik v Ljubljani leta 1979, mislili prav na podoknico, ki so jo šli pet podokničarji teti Anici za njen 90. rojstni dan v sredo, 15. svečana 2006.

Kateri »teti Anici«, je menda jasno, Jančigajevi – oz. še prej Kerinovi, ki je »verjetno« privedkala na svet tistega lepega dne, 15. 2. 1916 ...

Vsi jo poznamo, in ona pozna nas vse.

Splet okoliščin je hotel, da svojega okroglega rojstnega dne ni mogla praznovati na prvotno načrtovani datum in kraj (gostilna Gadova peč v Podbočju). Mirko se je prav gotovo izredno jezil na nepremišljenega voznika avtomobila, ki je priletel vanj tam nekje pri Depali vasi, takole, od strani. Ampak posledic ni mogel kar tako odpraviti in Aničino »praznovanje« se je moralo nekoliko odložiti.

Toda rojstni dan nastopi vedno ob istem času, datumu, uri in Andrej se je domislil, da pravzaprav lahko teti Anici napravimo presenečenje. Kaj, ko bi sicer že uigrani »vasovalci« iz vrst zbora Lipa zelenela je ..., ki imajo v sredo zvečer ravno prav svojo redno tedenško vajo, malo prej zapeli še kakšno teti Anici v veselje ... Irena, Vidka, Matjana in še nekaj mlajših sorodnic in sorodnikov bi se pa redno pojavilo z voščilom tudi ravno takrat. Rečeno, storjeno – kot vedno pri Drejcu.

Ni bilo ravno ponoči, kot piše v imenovanem Slovarju ... ampak

popoldne, predvidoma ob 17.00 – zborna mesto pri vhodu v Kersnikovo ulico 11. Se sreča, da smo bili vsi podokničarji izkušeni in sploh »že preverjeni« – sicer sploh ne bi mogli priti pravočasno s svojimi prevoznimi sredstvi do dogovorjenega mesta – ker je bil center Ljubljane ta čas, popoldne, tako rekoč v izrednih razmerah – v hali Tivoli sta bili napovedani dve predstavi znanih in bolj ali manj dobrih irskih plesalcev skupine River Dance ... Ampak nas nič ne more presenetiti, zamudili smo le za »akademiških četrt«.

No, podoknica tudi ni bila ravno pod oknom ampak na hodniku, pred vhodnimi vrati stanovanja tete Anice, kjer je še posebej zvonko odmevala naša pesem.

»Zadoni nam, zadoni, iz src napev krepak,« smo začeli pevci in pevke složno, »oj, slavljenska današnja, pozdravljena, pozdravljena, pozdravljena tisočkrat,« tisočkrat: z energičnim poudarkom predvsem na tenorskem solističnem delu »tisočkrat« ...

Ne vem, ali je bila teta Anica bolj presenečena in vesela pesmi ali 90 rumenih vrtnic, ki sta jih izbrala in lastnoročno preštela Miha in njegov Andrej, ali vseh vasovalcev in vasovalk, ki so se z veseljem pustili povabiti na kozarec vina in torto.

Podokničarji ali predvratničarji – ne vem, kaj bi rekel slavistični prijatelj Janez Dular, ampak jezik je pravzaprav živa stvar – torej predvratničarji niso zapeli samo ene »lirične pesmi«, ampak so se pesmi kar vrstile. Povsem odveč je

bil tudi moj rahli »strah« o tem, kakšen program bomo izvedli, malo zaradi zasedbe in malo zaradi drugih okoliščin. No, strah je bil povsem odveč, ker je program narekovala kar slavljenska sama, mi smo se pa seveda, profesionalci, kakršni smo, prilagajali. Posebno Jelico – sicer našo dobro altistko – je Anica vzela kar za svojo tesno spremljevalko in pesmi so si sledile.

Da dogodek ne bi ostal nezabeležen, smo bili zadolženi za fotografiranje in snemanje nekateri vasovalci in spremljevalci. Upam, da bodo posnetki zagledali tudi predstavitev v obliki oprijemljivejših in vidnih izdelkov nove tehnologije in da ne bodo shranjeni le na karticah računalniških spominov.

Da ne bi vse ostalo v teh zamotanah računalniških spominih, je Drejc spisal tudi posebno, kot seveda vedno zna, kaligrafsko oblikovano čestitko, ki smo jo podelili teti Anici v čast ... in od razburjenja se je teta Anica tudi sama podpisala nanjo, medtem ko smo se pevci in pevke, verjetno tudi zaradi zamaknjenosti v petje in pitje, v glavnem pozabili podpisati tam, na kraju samem. Zato je moral Drejc naknadno, z vsemi svojimi organizacijskimi sposobnostmi, pridobiti vse manjkajoče podpise, pa še sumim, da morda kdo le manjka. Ampak teta Anica gotovo ne.

Še dobro, da smo imeli vasovalci ob 18.30 svoj redno vajo, sicer bi vztrajali pri gostoljubni slavljenci in njenih prijaznih sorodnicah še kar pozno v noč. ■

Alenka Kerin

“Ah, bejztc, bejztc...” - zamah z desnico

Zapeli so tudi Tanja, Milek, Boris, Hilda in Iztok

Poljub in šopek jubilentki

Na zdravje, teta Anica!

foto Miha Kerin

Tudi po telefonu smo ji
čestitali ... foto M. Kerin

Podpisali smo se vsi, Boris Jančigaj med
prvimi foto Miha Kerin

Podpisal se je tudi Andrej Kerin ml.

foto Miha Kerin

Gadova peč septembra 2005

foto Andraž Povh

Piknik 2006

Že pred štirimi leti je bil na predlog našega člana **Jožeta Krainerja** na upravnem odboru Društva Kerini in Stritarji sprejet sklep, da bo piknik društva leta **2006 v Gadovi peči**.

Na sestanku, 14. 3. 2006, je upravni odbor društva sprejel sklep, da bo letošnji piknik jeseni, **9. 9. 2006**.

Jože Krainer, ki bo soorganizator piknika, je rezerviral termin in s to najavo obveščamo vse člane in simpatizerje, da si takrat rezervirajo čas.

Ker bo pred piknikom izšla še ena redna številka Trt, bo časovni razpored programa na pikniku izšel takrat.

Vsi člani so vabljeni, da v naslednjih dveh mesecih razmislijo in predlagajo programske točke za piknik. Vsaka ideja in predlog sta dobrodošla, ker je treba naše piknike osvežiti in popestriti. Predloge pošljite na uredništvo Trt ali neposredno podpisaneu organizatorju, ki bo s soorganizatorjem pripravil vse potrebno za piknik. ■

Najavo sestavil stalni organizator Mirko Jančigaj

Pirhi

foto Daša Kerin Cerkovnik

Bližajo se velikonočni prazniki in lotili se bomo izdelave pirhov. Da ne bodo vsako leto enaki, jih bomo letos okrasili s servietno tehniko. S

prtički smo že okraševali cvetlične lončke in podstavke za kozarce, ker pa so tokrat na vrsti pirhi, se bomo okraševanja lotili nekoliko drugače.

OTROŠKI KOTIČEK

“Lisica”, Petra Zajc, 12 let

Za krašenje s servietmi smo v prejšnjih temah uporabljali posebno lepilo, tokrat pa bomo, ker želimo, da so pirhi tudi užitni, uporabili jajčni beljak.

Potrebujemo torej serviete z različnimi motivi, škarje, mehak čopič in poleg jajc za pirhe še eno jajce. Jajca, razen enega, trdo skuhamo. Beljak, ki ga bomo uporabili za lepilo, prelijemo v skodelico. Prtiček razdelimo na tri plasti in uporabimo le zgornjo – potiskano plast. Razrežemo jo na koščke, tako da imamo na nekaterih vzorec, enobarvne pa narežemo na manjše koščke in trakove. Z njimi bomo lahko lepo zapolnili prostor med vzorci. Pirh premažemo z beljakom, nanj položimo košček prtička in ga premažemo z beljakom. Pri dodajanju novih koščkov pazimo, da se vzorci ne prekrivajo, in dele med njimi zapolnimo z enobarvnimi koščki. Ko smo s servietki oblekli cel pirh, ga previdno položimo na krožnik, da se posuši. Ko so pirhi popolnoma suhi, jih lahko namažemo z maščobo, da se bodo svetili.

Čim lepše pirhe in lepe praznike vam želim.

Potrebujemo: jajca, škarje, mehak čopič, serviete z različnimi vzorci. ■

Daša Kerin Cerkovnik

Za sladkosnede

Dva praktična recepta

Prepričana sem, da ste v pustnem času pekle flancate, krofe in še podobne slaščice, ki spadajo v ta čas. Če ste, so vam gotovo ostali jajčni beljaki in ne veste, kako bi jih porabile. Pri nas naredimo iz njih tole sladico, ki jo imamo zelo radi.

Beljakovo pecivo

7 beljakov stepemo v trd sneg, vanj dodamo 18 dag sladkorne moke z 1 žličko vanilijevega sladkorja in stepamo še naprej toliko časa, da se masa sveti. Vmešamo še 7 dag stopljenega surovega masla, 8 dag moke, 2 pesti sesekljanih (ne mletih) orehov in nastrgano lupinico ene pomaranče, ki jo pred tem dobro speremo pod vročo vodo.

Testo stresemo v z maslom namazan in moko potresen pekač in pečemo pri 180 °C približno pol ure.

Domači kupčki

foto Andraž Povh

Domači kupčki

Tale recept pa ni po pustu, ampak je preko celega leta prav dobrodošel. Zamesimo testo iz 40 dag moke, 25 dag masla (margarine), 10 dag sladkorja, ene žlice limoninega soka, enega celega jajca in enega rumenjaka ter – pečilnega praška. Ko je testo dobro vmešano, mu dodamo še 10 dag narezanih orehov, 10 dag opranih rozin (narezanih) in tudi 10 dag narezane jedilne čokolade. Ko se je vse skupaj dobro sprijelo, damo testo počivat na hladno najmanj eno uro. Potem s kavno žličko zajemamo kupčke, ki jih polagamo na pločevinast pekač, obložen s peki papirjem. Pečemo pri 200 °C ok. 15–20 minut. ■

Majda Povh

In memoriam

*Je čas, ki da.
Je čas, ki vzame.
Pravijo, je čas, ki celi rane.
In je čas, ki nikdar ne mine,
Ko zasanjaš se v spomine.*

Stric Zvonko Kerin se je rodil 20. 12. 1931 v Velikem Podlogu pri Krškem. Odraščal je v narodno zavedni slovenski družini skupaj z bratoma Brankom in Mirkom ter sestrama Angelco in Milko, poznejšo partizanko in narodno herojino.

Izučil se je za mizarja in si ustvaril družino. Z ženo Malči sta imela pet sinov: Branka, Mirka, Andreja ter dvojčka Romana in Darka. Dva sinova sta žal že pokojna.

Naš stric Zvonko je znal živeti življenje. Po srcu je bil dober človek. Spoštoval je ženo in ljubeče skrbel

za sinove ter cenil ohranjanje vseh družinskih vezi. Kot dober mojster je opravljal mizarška dela v vojašnici Cerklje ob Krki, kjer se je tudi upokojil.

Izredno blizu mu je bila narava in v prostem času se je ves posvetil lovu in ribištvu. Njegovi kolegi lovci in ribiči se ga spominjajo kot predanega in poštenega ljubitelja vsega živega. Dosledno je upošteval ribiški in lovski kodeks in gotovo je bil tudi zaradi teh svojih vrlin dolga leta predsednik Lovske družine Veliki Podlog. Rad je potoval s svojo ženo Malči po Sloveniji, v posebno veselje mu je bilo, če sta na svoji poti zavila v kak obmorski kraj.

S svojo močno voljo nam je bil vsem svetel vzor. Z optimizmom in s silno energijo je pred petindvajse-

timi leti premagal težko ozdravljivo bolezen. Ob vsaki neprijetnosti in nesreči je ohranjal zdrav razum in bil v oporo ženi in vsem domačim.

Hudo nam je bilo, ko smo decembra izvedeli, da se mu zdravstveno stanje naglo slabša. Še vedno pa je sanjal o potovanju s svojo Malči in upal, da bosta še kdaj skupaj videla morje. Žal je njegovo življenje ugasnilo v torek, 17. januarja 2006. Pokopali smo ga na leskovskem pokopališču na mrzel januarski dan.

Spominjali se ga bomo kot dobrega, poštenega in vedrega človeka. ■

*Stricu zapisala v spomin njegova nečakinja
Darja Mandžuka*

Predlog programa društva Kerini in Stritarji za leto 2006

Upravni odbor Društva Kerini in Stritarji je na svoji redni seji 14. 3. 2006 na sedežu društva v Rožni dolini c. IX/26 v Ljubljani sprejel naslednji program dela za leto 2006.

Izdali bomo štiri številke Trt. Ob tem bomo zadržali vsebinsko in tehnično kakovost na ravni najboljših številke iz preteklosti. Obseg vsake številke bo praviloma 12 strani, od tega štiri v štiribarvnem tisku, osem pa enobarvnih (črno-belih). Trte bodo vsebovale stalne rubrike, ki so se že uveljavile, npr. predstavitev poklicev v obliki intervjujev, predstavitev konjičkov in ljubiteljske dejavnosti, ustvarjalni kotiček, otroški kotiček, kuharske recepte, dediščino stavb ter aktualne teme in poročanje o dogodkih.

Izpopolnili bomo spletne strani društva in jih dopolnjevali skladno z željami in predlogi naših članov ter jih uporabili za obsežnejše fotoreportaje, ki ne morejo v Trte. Predvsem bomo s pomočjo spleta izčistili genealoško deblo.

Še naprej bomo zbirali dokumentarno gradivo, ki bi kasneje lahko služilo za pripravo muzeja. Gle-

de muzeja ali vsaj arhiva Kerinov in Stritarjev pa bomo zbirali predloge članov in preučili najboljše možne rešitve, ki bi zagotavljale, da ne bodo morebitna pomembna gradiva propadla.

Raziskovanje starejše zgodovine prednikov in sorodstvenih vezi, izhajajočih iz prednikov naših pradedov in babic, bomo nadaljevali predvsem v smislu nadaljnjih povezav, kjer bo mogoče. Še vedno ima tu vodilno raziskovalno vlogo Janez Banič.

Organizirali bomo piknik v Gadovi peči 9. 9. 2006, kot lahko preberete v obvestilu v Trtah 41.

Ostala druženja:

- ⊗ Pogovor z jubilentko Anico Jančigaj, ki je praznovala okrogli rojstni dan.
- ⊗ Pomladni izlet v okolico Velikih Lašč, kjer so živeli nekateri naši predniki. – 13. maja 2006.
- ⊗ Pogovor o termalnih vodah kot nadaljevanje razvojne tematike Podbočja izpred treh let (Mirko Jančigaj ima prav gotovo kaj zanimivega za bregom).
- ⊗ Večer z diapozitivi (svetovni po-

potnik Andrej Stritar je že davno pristal na izziv in še čaka, da se dogovorimo za datum, ko ne bo kje v tujini).

- ⊗ Večer z diapozitivi z Aljo Pregl o Jemenu, poroki itn.
- ⊗ Beleženje pripovedi naših najstarejših članov in intervjujev z njimi na video- in avdiokasete kot datoteke, ki bi jih lahko uporabili npr. za predvajanje odlomkov na spletnih straneh ali za članke o Kerinih in Stritarjih.
- ⊗ Zbiranje finančnih sredstev kot pomemben pogoj za prehod na barvni tisk Trt in za novi zbornik.
- ⊗ Zbiranje gradiv za zbornik št. 2, ki bo izšel v letu 2007 in mora pomembno preseči kakovost prvega. Želimo tudi, da bi sodelovalo čim več piscev, ki jih bomo nagovorili v Trtah 41. Podrobni načrt projekta bo pripravljen maja 2006.

Predlog bo objavljen v Trtah 41 v pretres članom s sporočilom, da bomo veseli dopolnitev in novih idej ter sodelovanja pri realizaciji! ■

Pripravil Andrej Kerin

Prošnja

Vse člane Društva Kerini in Stritarji in druge bralce prosiva za malo pozornosti.

Upravni odbor in uredniški odbor namreč pripravljata nov, izpopolnjen in posodobljen zbornik in dobili sva zadolžitev, da spet zbirava nove – stare fotografije. Take, ki same kaj povedo, in take, da bomo zraven še kaj napisali. Za dodatne informacije naju lahko pokličete na mobitel številka 041 748 068. Prosiva, da vzamete najino prošnjo kar se da resno, za kar bova iz srca hvaležni. Pa lepo pozdravljeni, vsi bralci Trt.

Vidka Sotler in Majda Cuzak

Kako sem izvedel, da zna Janez Banič delati vrbove pišuke

Dragi bralci, pred vami je nekaj besed posvečenih dogodku izpred devetih let, ko sem izvedel, da je naš sorodnik, prizadevni član Društva Kerini in Stritarji ter urednik Trt dr. Janez Banič vešč tudi izdelave piščalk – »pišuk« iz vrbovega vejevja.

Bilo je aprila leta 1997, ko sem hodil v šesti razred osnovne šole (takrat je bila še osemletka). Imeli smo pouk glasbene vzgoje v učilnici na vrhu šole. Tovarišica Gučkova nas je spodbujala za prispevke za prihajajoči dan odprtih vrat ali nekaj podobnega. Ob tem dnevu smo imeli namreč na šolskem igrišču razstavo. V mislih je imela doma izdelana glasbila. Tako jo je zanimalo, ali ima kdo od nas sorodnico oziroma sorodnika, znanko ali znanca, ki zna izdelovati glasbila. Temu je seveda sledilo dopolnilno vprašanje, ali bi bila pripravljena oziroma bil pripravljen tak instrument izdelati oziroma posoditi kot razstavni eksponat za prihajajoči dogodek. Tovarišica je ob tem z očmi iskala za-

rek upanja v razredu. Zunaj se je prebujala narava, spomladansko sonce je grelo zemljo, a v razredu je zavladala smrtna tišina.

Potem pa v drugi vrsti dvigne roko sošolec Vid. Tovarišica na čelu s celim razredom z zanimanjem prisluhne Vidovim besedam. In te se zmagoslavno glase nekako takole: "Tovarišica, Andrej ima sorodnika, ki izdeluje piščali iz vrbovega vejevja!" Sledec tem besedam se pogledi razreda in tovarišice obrnejo proti meni. Od silnega presenečenja sem bil začuden. Do takrat nisem vedel, da imam sorodnika, ki zna izdelovati glasbila. Po pravici povedano ob tako velikem sorodstvu o tem sploh razmišljal nisem, še manj pa, da katerega pozna sošolec Vid. Tako sem ga z zanimanjem vprašal po do tedaj meni neznanem imenu sorodnika s prej omenjenim hobijem oziroma veščino. Vid je nato z veseljem odgovoril: »To je Janez Banič.« Nad tem sem bil presenečen in se Vidu zahvalil. Tovarišica me je nato vprašala, ali bi lahko sorodnika Ja-

neza prosil za kakšen primerek take pišuke. Pritrdil sem in tako je Mihi še isti večer poklical bratranca Janeza Baniča in ga prosil, ali bi lahko posodil kakšen primerek vrbove pišuke. Kasneje mi je Vid povedal, od kod pozna Janeza Baniča. Janez in Vidov dedek sta namreč prijatelja in tako je Vidu in njegovi sestri Janez izdelal pišuki.

Ker se je vegetacija takrat že zbujala iz zimskega počitka, je Janez že čez nekaj dni sporočil, da je izdelal dve vrbovi pišuki. Naslednji večer sva se z Mihijem odpravila v Murgle k Janezu, ki mi je dal prelepi pišuki. Zahvalil sem se mu in obljubil, da bom dogodek zapisal za v Trte.

Tovarišica Gučkova je bila nad vrbovima pišukama Janeza Baniča navdušena in vesela, da sta bili lahko razstavni eksponat na dnevu odprtih vrat.

Ob tem se Janezu še enkrat zahvaljujem za pišuki in oproščam za dolgoletno zamudo. ■

Andrej Kerin ml.

Na zadnji gumi

Speedway je že od nekdaj moj najljubši šport. V vasi je tudi kar nekaj prijateljev, ki ga imajo radi. Enkrat smo se dogovorili, da gremo dirkat s kolesi okoli šolskega igrišča. Posnemali smo tiste prave mojstre speedwaya. Na atletski sprinterski stezi, dolgi 60 metrov, smo se poskušali naučiti voziti s kolesi po zadnji gumi. Sprva nam je šlo bolj slabo, zato smo vadili tudi doma. Vsak dan smo bili boljši, saj vaja dela mojstra. Ko smo zares že dobro znali, smo prevozili celo stezo na zadnji gumi. Potem smo znali speljati ovinek le po zadnji. Tisti, ki je to obvladal, je bil pravi frajer in jaz znam še danes.

Kdove, mogoče me pa kdaj opazi tudi kakšna luštna punca. ■

Urban Kerin, 7. razred devetletke

Urban na kolesu

foto Božo Sotler

Priznanji Andreju Kerinu

Ob letošnjem kulturnem prazniku me je Drejc dobesedno v zadnjem trenutku povabil v ljubljansko Lutkovno gledališče. Znašel sem se na svečani podelitvi priznanj Zveze kulturnih društev Ljubljana, na kateri je predstavnik zveze Jože Osterman mojemu bratu in našemu predsedniku Andreju Kerinu podelil srebrno priznanje za njegovo dolgoletno delo v pevskih zborih. Bil je edini, ki je priznanje prejel predvsem za organizacijsko delo v kulturi.

Na marčevski seji upravnega odbora Društva Kerini in Stritarji, ki je potekala pri Alenki in Drejcu v Rožni dolini, sem imel čast, da sem prisotne seznanil z zgoraj opisanim dogodkom, hkrati pa z novico, ki je bila zaradi njegove skrom-

nosti tudi zame popolno presenečenje. Drejc je bil namreč imenovan tudi za častnega člana Akademskega pevskega zbora Tone Tomsič.

To je zbor z bogato tradicijo, v katerem sta pred drugo svetovno vojno prepevala tudi najin oče Lojze in stric Liče, v študentskih letih pa Alenka in Drejc. Pri APZ-ju so se za to imenovanje odločili že lani, letos pa so ga s podelitvijo prenesli 22. februarja po koncertu, ob 70-letnici dirigenta Marka Muniha in hkrati v letu, ko APZ

praznuje svojih 80 let. Na koncertu je namreč pel APZ, v občinstvu pa bilo vsaj 40 pevcev zbora Lipa zelenela je ... Skratka, sama presenečenja.

V obrazložitvah, ki ju objavljamo, sta obe priznanji podrobno utemeljeni.

Ob tem lahko v slogu apezejevcev samo dodam, da je Andrej Kerin nekaj najboljšega, kar se je moglo zgoditi tudi Društvu Kerini in Stritarji. ■

Miha Kerin

V društvu Kerini in Stritarji smo še enkrat ponosni na našega predsednika in mu za zasluženi priznanji iskreno in iz srca čestitamo!

Uredniški odbor Trt, Upravni odbor in Nadzorni odbor Društva

Jože Osterman in Andrej Kerin

foto Miha Kerin

Akademski pevski zbor Tone Tomsič, Ljubljana Sklep o imenovanju Andreja Kerina za častnega člana

Na 61. redni letni skupščini 26. 10. 2005 je bil soglasno sprejet sklep o imenovanju Andreja Kerina za častnega člana Akademskega pevskega zbora Tone Tomsič ŠOU v Ljubljani, kulturno društvo, z naslednjo obrazložitvijo:

Andrej Kerin sodi med najboljše, kar se je moglo zgoditi slovenskemu amaterskemu petju. Štiri desetletja zvestobe zborovskemu petju je zaznamovalo predvsem desetletje in pol APZ-jevstva. Apezejevskemu gibanju je skupaj z enako čutečimi podaljšal življenje z ustanovitvijo in organizacijskim vodstvom mešanega pevskega zbora Lipa zelenela je ..., zborom,

ki je v svojih dobrih dveh desetletjih obstoja združil in obogatil številne generacije APZ-jev in APZ-jevcev, pa tudi drugih petja željnih ljubiteljev, ki so prerasli študentska leta. Kot »stebri« bariton poleg udeleževanja v zboru Lipa zelenela je ... sodeluje in organizacijsko vodi še Mešani pevski zbor KUD SCT. V najplemenitejšem smislu tako izpolnjuje temeljno zborovsko in s tem tudi apezejevsko poslanstvo razširjanja ljubiteljskega pevskega udeleževanja na Slovenskem. Andrej brez dvoma poje s srcem.

Andrej pa je tudi najboljši, kar se je moglo zgoditi njegovim sopevkam in sopevcem, ki se v prijateljevanju z njim veselijo življenja že mnoga desetletja: seveda največ na vajah in koncertih, a tudi na pohodih, kolesarjenjih, trgatvah ter ob kdo bi vedel koliko veseljih pri Kerinovi doma. Andreja globoko spoštujejo kot pevca, prijatelja in esteta s prefinjenim občutkom, ki sega od glasbe preko grafike do publicističnega dela. Andrej je seveda tudi pozoren mož, oče in dedek in najde čas za družino.

A največ Andrej slovenskemu zborovstvu vendarle daje kot odlični organizator. Ne samo zato, ker je vsa leta prepevanja nosil tudi breme organizacije v obeh svojih sedanjih zborih, ampak predvsem zato, ker kadar koli je potrebno, priskoči na pomoč tudi mladim, aktivnim generacijam APZ-ja. Tako je tudi že stalni član vseh pripravljanih odborov vsaj zadnji dve desetletji, pa tudi pobudnik povezovanja različnih

Zveza kulturnih društev Ljubljana Obrazložitev za dodelitev priznanja Andrej Kerin

Andrej Kerin, gradbeni inženir, ki sicer dela v slovenskem gradbenem gigantu SCT, je s svojim organizatorskim delom eden tistih skromnih in tihih kulturnikov v mestu, brez katerih danes ne bi bilo mnogih stvari. Kerin je sicer odličen pevec, kar je dokazoval od svoje mladosti naprej, ko je bil najprej član APZ Tone Tomšič, potem pa je prepeval vsaj še v pevskem zboru SCT in v zboru Lipa zelenela je, pri čemer pa je v teh velikih in logistično zahtevnih zborih opravljal pogloblitvene organizacijske naloge in na ta način zagotavljal njihovo normalno in zelo uspešno delovanje.

S srebrnim priznanjem, ki ga podeljujemo Andreju Kerinu, želimo v Zvezi kulturnih društev Ljubljana poudariti tisti del dela v kulturnih društvih, ki morda ni tako na očeh javnosti, predstavlja pa osnovo za njihovo normalno delovanje in dobre medčloveške odnose, brez katerih ni dobrega kulturnega dela.

apezejevskih generacij (Zelenenje Lipe in vsakoletna decembrska srečanja pred hotelom Union).

Kljub zavezujočim in časovno zahtevnim zborovskim nalogam pa Andrej ostaja uspešen in mednarodno priznan strokovnjak za gradbeništvo. Njegovo dolgoletno sodelovanje na razvoju projektnega upravljanja v Sloveniji prav sedaj prinaša mednarodno priznanje v obliki svetovnega kongresa za to področje, katerega pripravo vodi kot soorganizator slovenskih Forumov za projektni management in član Mednarodnega sveta za stroškovno inženirstvo.

S sprejemom Andreja Kerina med častne člane našega zbora ne dajemo samo priznanja njegovemu večdesetletnemu zglednemu delovanju v slovenskem zborovskem prostoru in njegovi nesebični pripravljenosti vedno priskočiti na pomoč, temveč ga želimo postaviti za vzor vsem nam, nekdanjim, sedanjim in prihajajočim generacijam APZ-ja.

Ljubljana, 26. 10. 2005,
predsednica APZ Tone Tomšič, Polona Kos

Ljubljana, 8. 2. 2006

ZADNJA NOVICA

Iz zanesljivih virov smo izvedeli, da praznujeta 9. 4. 2006 Anica in Viktor Račič zlato poroko. Ob visokem jubileju se nam je takole zapisalo:

Draga Anica in Viko!
Od srca vama čestitamo za zlato poroko!
Želimo vama, da 50 let skupnega življenja nadaljujeta v sreči in zdravju, predvsem pa v ljubezni.
Ljubezen je kot rožica,
bolj jo neguješ, lepše živi!

Vajini Kerini in Stritarji, 9. 4. 2006

Poziv
Vsi Kerini in Stritarji, 13. maja 2006 ob 10.00
na izlet v Velike Lašče
pod vodstvom Janeza Baniča!
Nedvomno bo zanimivo,
na koncu pa kosilo pri Kuklju.
Odbor društva

TEMA ZA PRIHODNJO ŠTEVILKO JE PROSTA!

ISSN 1318-895x

Izdalo Društvo Kerini & Stritarji, Ljubljana, Rožna dolina, cesta IX/26
TRTE, enainštirideseta številka, Ljubljana, april 2006
<http://genealogy.ijp.si/trte/>, krsrd2@guest.arnes.si
Uredniški odbor glavni urednik Peter Povh, Janez Banič,
Gregor Cuzak, Irena Didek-Pregl, Mirko Jancigaj, Alenčica Kerin,
Andrej Kerin, Andrej Stritar
Jezikovno korigirala Mojca Stritar Tisk Grif & Pika

